

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

3 päivänä joulukuuta 2019*

Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2014/59/EU – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys ja kriisinratkaisu – Vuotuinen rahoitusosuus – Laskenta – Asetus (EU) N:o 806/2014 – Täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81 – Yhdenmukainen menettely luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten – Hallintomenettely, johon osallistuvat kansalliset viranomaiset ja unionin elin – Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) yksinomainen päätösvalta – Menettely kansallisissa tuomioistuimissa – Kumoamiskannetta ei ole nostettu riittävän ajoissa unionin tuomioistuimissa – Delegoitu asetukset (EU) 2015/63 – Tiettyjen velkojen sivuuttaminen rahoitusosuuksia laskettaessa – Useamman pankin väliset keskinäiset sidokset

Asiassa C-414/18,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazion alueellinen hallintotuomioistuin, Italia) on esittänyt 23.1.2018 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.6.2018, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

vastaa

Banca d'Italia,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti R. Silva de Lapuerta, jaostojen puheenjohtajat J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, P. G. Xuereb ja L. S. Rossi sekä tuomarit M. Ilešić, J. Malenovský, L. Bay Larsen (esittelevä tuomari), T. von Danwitz, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos ja N. Piçarra,

julkisasiamies: M. Campos Sánchez-Bordona,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo-Peyronnel,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.4.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo, edustajinaan P. Messina, A. Gemma, F. Isgro ja A. Dentoni Litta, avvocati,
- Banca d'Italia, edustajinaan M. Mancini, D. Messineo ja L. Sciotto, avvocati,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

- Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan P. Gentili ja G. Rocchitta, avvocati dello Stato,
 - Espanjan hallitus, asiamiehinään S. Centeno Huerta ja M. A. Sampol Pucurull,
 - Euroopan komissio, asiamiehinään V. Di Bucci ja A. Steiblyté,
- kuultuaan julkisasiamiehen 9.7.2019 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
- on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 5 artiklan 1 kohdan a ja f alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativon (jäljempänä Iccrea Banca) ja Banca d’Italian (Italian keskuspankki) välisessä riita-asiassa, jossa on kyse useammasta Italian keskuspankin päätöksestä ja tiedotteesta, joiden kohteena on ollut rahoitusosuuksien maksaminen Italian kansalliseen kriisinratkaisurahastoon ja yhteiseen kriisinratkaisurahastoon.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 83/349/ETY

- 3 Perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla konsolidoiduista tilinpäätöksistä 13.6.1983 annettu seitsemäs neuvoston direktiivi 83/349/ETY (EYVL 1983, L 193, s. 1) kumottiin tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta 26.6.2013 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2013/34/EU (EUVL 2013, L 182, s. 19).
- 4 Seitsemännen direktiivin 83/349, sellaisena kuin se oli muutettuna 18.6.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/51/EY (EUVL 2003, L 178, s. 16; jäljempänä direktiivi 83/349), 1 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden kansallisen lainsäädännön alaiset yritykset laativat konsolidoidun tilinpäätöksen ja konsolidoidun toimintakertomuksen, jos yritys (emoyritys):

- a) omistaa enemmistön toisen yrityksen (tytäryritys) osakkeenomistajien tai jäsenten äänimäärästä;
tai
- b) on oikeutettu asettamaan tai erottamaan toisen yrityksen (tytäryritys) hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten enemmistön ja samalla on itse tämän yrityksen osakkeenomistaja tai jäsen;
tai

- c) on yrityksen (tytäryritys) osakkeenomistaja tai jäsen ja sillä on oikeus käyttää määräysvaltaa tässä yrityksessä tämän kanssa tehdyn sopimuksen taikka tämän perustamiskirjan, yhtiöjärjestyksen tai sääntöjen määräyksen nojalla – –

taikka

- d) on yrityksen osakkeenomistaja tai jäsen ja:
aa) enemmistö tämän yrityksen (tytäryritys) hallinto-, johto- tai valvontaelinten niistä jäsenistä, – – on valittu yksinomaan käyttämällä sen äänioikeutta

tai

- bb) käyttää yksin tämän yrityksen (tytäryritys) osakkeenomistajien tai jäsenten äänimäärän enemmistöä sen muiden osakkeenomistajien tai jäsenten kanssa tehdyn sopimuksen perusteella. – –

– –

2. Muissa kuin 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa jäsenvaltio voi vaatia, että sen kansallisen lainsäädännön alainen yritys laatii konsolidoidun tilinpäätöksen ja konsolidoidun toimintakertomuksen, jos:

- a) kyseisellä yrityksellä (emoyritys) on valtuudet käyttää tai se tosiasiallisesti käyttää määräävää vaikutusvaltaa tai määräysvaltaa toisessa yrityksessä (tytäryritys); tai
b) emoyritys johtaa kyseistä yritystä (emoyritys) ja toista yritystä (tytäryritys) yhtenäiseltä pohjalta.”

5 Direktiivin 83/349 2 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Sovellettaessa 1 artiklan 1 kohdan a, b ja d alakohtaa luetaan emoyrityksellä oleviin äänestämistä, asettamista tai erottamista koskeviin oikeuksiin myös muilla tytäryrityksillä sekä sellaisilla henkilöillä olevat tällaiset oikeudet, jotka toimivat omissa nimissään mutta emoyrityksen tai muiden tytäryritysten lukuun.

2. Sovellettaessa 1 artiklan 1 kohdan a, b ja d alakohtaa ei 1 kohdassa tarkoitettuihin oikeuksiin lueta oikeuksia:

- a) jotka liittyvät osakkeisiin tai osuuksiin, joita hallitaan jonkun muun kuin emoyrityksen tai sen tytäryrityksen lukuun;

tai

- b) jotka liittyvät vakuudeksi saatuihin osakkeisiin tai osuuksiin, jos näitä oikeuksia käytetään saatujen ohjeiden mukaisesti, taikka osakkeisiin tai osuuksiin, joiden hallinta perustuu tavanomaiseen liiketoimintaan kuuluvaan lainantoon, jos niiden äänioikeutta käytetään vakuudenantajan eduksi.

3. Sovellettaessa 1 artiklan 1 kohdan a ja d alakohtaa on tytäryrityksen osakkeenomistajien tai jäsenten äänimäärästä yhteensä vähennettävä tällä yrityksellä itsellään tai sen tytäryrityksellä taikka omissa nimissään mutta näiden yritysten lukuun toimivalla henkilöllä olevien osakkeiden tai osuuksien äänimäärä.”

Asetus (EU) N:o 575/2013

- 6 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

--

15) ’emoyrityksellä’

- a) direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa tarkoitettua emoyritystä,

--

16) ’tytäryrityksellä’

- a) direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa tarkoitettua tytäryritystä;
b) direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tytäryritystä ja kaikkia yrityksiä, joihin emoyrityksellä on tosiasiassa määräävä vaikutusvalta.

Tytäryritysten kaikkien tytäryritysten katsotaan myös olevan sen yrityksen tytäryrityksiä, joka on niiden alkuperäinen emoyritys;

--”

Direktiivi 2014/59/EU

- 7 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

5. ’tytäryrityksellä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 16 alakohdassa määriteltä tytäryritystä;

6. ’emoyrityksellä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 15 alakohdan a alakohdassa määriteltä emoyritystä;

--

26. ’konsernilla’ emoyritystä ja sen tytäryrityksiä;

--”

- 8 Direktiivin 2014/59 102 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rahoitusjärjestelyissä käytettävissä olevat varat ovat viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2024 vähintään 1 prosentti kaikkien niiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä. Jäsenvaltiot voivat asettaa kyseisen määrän ylittäviä tavoitetasoja.”

- 9 Direktiivin 2014/59 103 artiklan 1, 2 ja 7 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Edellä 102 artiklassa määritetyn tavoitetason saavuttamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusosuudet peritään vähintään vuosittain niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta, mukaan lukien unionissa toimivat sivuliikkeet.

2. Kultakin laitokselta perittävä rahoitusosuus on sama kuin sen velkojen määrä (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

Näitä rahoitusosuuksia on mukautettava laitosten riskiprofiilin perusteella 7 kohdan nojalla hyväksyttyjä perusteita noudattaen.

– –

7. Siirretään komissiolle valta antaa 115 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa määritetään tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu käsite rahoitusosuuksien mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin ottaen huomioon kaikki seuraavat seikat: – –”

Asetus (EU) N:o 806/2014

- 10 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) johdanto-osan 120 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Yhteisessä kriisinratkaisumekanismissa kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja osallistuvien jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset toimivat yhdessä. Unionin tuomioistuimella on toimivalta tutkia kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston ja komission antamien päätösten laillisuus [SEUT] 263 artiklan mukaisesti sekä näyttää toteen niiden sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu. Lisäksi unionin tuomioistuimella on [SEUT] 267 artiklan mukaisesti toimivalta antaa kansallisten oikeusviranomaisten pyynnöstä ennakkoratkaisu unionin toimielimen, elimen tai laitoksen säädöksen pätevydestä ja tulkinnasta. Kansallisilla oikeusviranomaisilla olisi oltava toimivalta kansallisen oikeuden mukaisesti tutkia osallistuvien jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten niille tällä asetuksella annettuja valtuuksia käyttäessään antamien päätösten laillisuus sekä näyttää toteen niiden sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu.”

- 11 Asetuksen N:o 806/2014 54 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Johdon istunnossaan kriisinratkaisuneuvosto

– –

b) tekee kaikki päätökset tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä”.

12 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 ja 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Kriisinratkaisuneuvosto laskee kunakin vuonna [Euroopan keskuspankkia] tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa yksilölliset vakaumaksut varmistaakseen, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

– –

6. Sovelletaan komission direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdan nojalla hyväksymiä delegoituja säädöksiä, joissa täsmennetään käsitettä vakaumaksujen mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin.”

Delegoitu asetus 2015/63

13 Delegoidun asetuksen 2015/63 johdanto-osan kahdeksannessa ja yhdeksännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(8) Rahoitusosuuksien laskeminen yksittäisen yhteisön tasolla johtaisi konsernien tapauksessa tiettyjen velkojen laskemiseen kahteen kertaan määritettäessä konsernin eri yhteisöjen vuotuista perusrahoitusosuutta, koska velat, jotka liittyvät saman konsernin yhteisöjen keskenään tekemiin sopimuksiin, olisivat osa velkojen kokonaismäärää, joka olisi otettava huomioon määritettäessä konsernin kunkin yhteisön vuotuista perusrahoitusosuutta. Sen vuoksi vuotuisen perusrahoitusosuuden määrittämistä olisi täsmennettävä konsernien tapauksessa, jotta voidaan ottaa huomioon konserniyhteisöjen keskinäinen sidonnaisuus ja välttää konserninsisäisten velkojen laskeminen kahteen kertaan. – –

(9) Laskettaessa konserniyhteisön vuotuista perusrahoitusosuutta huomioon otettavaan velkojen kokonaismäärään ei saisi sisältyä velkoja, jotka johtuvat sopimuksista, jotka kyseinen konserniyhteisö on tehnyt toisten samaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kanssa. Tällainen poissulkeminen voisi olla mahdollista ainoastaan, jos jokainen konserniyhteisö on sijoittautunut unioniin, jokainen konserniyhteisö sisältyy kokonaan samaan konsolidointiin, jokaiseen konserniyhteisöön sovelletaan asianmukaisia keskitettyjä riskien arviointi-, mittaamis- ja valvontamenettelyjä ja jos merkityksellisten velkojen nopealle takaisinmaksulle ei ole niiden erääntyessä senhetkisiä tai ennakoitavissa olevia olennaisia käytännön esteitä tai oikeudellisia esteitä. Tämän olisi estettävä se, että velat jätetään ottamatta huomioon rahoitusosuuksien laskemisessa, jos ei ole olemassa mitään takeita siitä, että konserninsisäiset luotot katettaisiin, kun konsernin taloudellinen tilanne heikkenee. – –”

14 Delegoidun asetuksen 2015/63 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa sovelletaan – – direktiivin 2014/59/EU määritelmiä. Lisäksi tässä asetuksessa tarkoitetaan:

– –

(28) ’edistämislainalla’ edistämispankin myöntämää tai välittäjälaitoksen välityksellä myönnettyä lainaa, jonka myöntäminen ei perustu kilpailuun eikä voiton tavoitteluun ja jolla edistetään keskus- tai aluehallinnon asettamia yleisiä etua koskevia tavoitteita;

– –”

- 15 Delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Direktiivin [2014/59] 103 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut rahoitusosuudet on laskettava jättämällä pois seuraavat velat:

- a) sellaisista liiketoimista johtuvat konsernin sisäiset velat, jotka laitos toteuttaa samaan konserniin kuuluvan laitoksen kanssa, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - i) kumpikin laitos on sijoittautunut unioniin;
 - ii) kumpikin laitos kuuluu asetuksen (EU) N:o 575/2013 6–17 artiklan mukaisesti kokonaan saman konsolidoidun valvonnan piiriin, ja kumpaankin sovelletaan asianmukaisia keskitettyjä riskien arviointi-, mittaus- ja valvontamenettelyjä; ja
 - iii) velan nopealle takaisinmaksulle ei ole sen erääntyessä senhetkisiä tai ennakoitavissa olevia olennaisia käytännön esteitä tai oikeudellisia esteitä.

– –

- f) kun on kyse edistämislainaooperaatioita suorittavista laitoksista, välittäjälaitoksen velat alullepanijana toimivalle tai muulle edistämispankille tai muulle välittäjälaitokselle sekä edistämispankin velat sen rahoittajaosapuolille siltä osin kuin näiden velkojen määrä vastaa kyseisen laitoksen edistämislainoja.”

Täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81

- 16 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakaussmaksujen osalta 19.12.2014 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1) 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvosto laskee jokaista vakaussmaksukautta varten EKP:tä tai kansallisia toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa kullekin laitokselle vuotuisen vakaussmaksun kriisinratkaisurahaston vuotuisen tavoitetason perusteella. – –”

- 17 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto antaa asiaankuuluville kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille tiedoksi päätöksensä, joissa lasketaan niiden alueilla toimiluvan saaneiden laitosten vuotuiset vakaussmaksut.

2. Saatuaan 1 kohdassa tarkoitetun tiedoksiannon kunkin kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava jokaiselle sen jäsenvaltiossa toimiluvan saaneelle laitokselle kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä, jossa lasketaan kyseisen laitoksen maksettavaksi tuleva vuotuinen vakaussmaksu.

- 18 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa tietojen tallennus- ja esittämismuodot, joita laitosten on käytettävä ilmoittaakseen vuotuisten vakaussmaksujen laskentaan tarvittavat tiedot ilmoitettujen tietojen vertailtavuuden ja saatujen tietojen käsittelyn tehokkuuden parantamiseksi.”

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

- 19 Iccrea Banca toimii luottolaitosverkostossa sitä johtamaan asetettuna pankkina, ja sen tehtävänä on tukea verkoston puitteissa muun muassa Italian osuuskuntamuotoisten luottolaitosten liiketoimia.
- 20 Se tarjoaa näille pankeille maksupalveluja, sähköisiä pankkipalveluja, arvopaperivaihtoon ja -säilytykseen liittyviä palveluja sekä muun tyyppisiä rahoituspalveluja ja toimii osuuskuntamuotoisen luottojärjestelmän rahoituskeskuksena. Viimeksi mainitun tehtävänsä puitteissa se tarjoaa kyseisille pankeille joukon palveluja, joiden avulla nämä voivat päästä strukturoidusti EKP:n ja markkinoiden tarjoamiin rahoitusvakuusjärjestelyihin. Se on tätä varten perustanut ryhmän, johon on liittynyt noin 190 osuuskuntamuotoista pankkia, yksinomaisena päämääränään päästä osallistumaan EKP:n käyttöön ottamiin pitkäaikaisiin kohdennettuihin jälleenrahoitusoperaatioihin.
- 21 Italian keskuspankki vaati vuonna 2015 ja vuonna 2017 tekemillään päätöksillä Iccrea Bancaa maksamaan Italian kansalliseen kriisinratkaisurahastoon tavanomaisia, ylimäärisiä ja täydentäviä rahoitusosuuksia. Lisäksi se vaati 3.5.2016 laatimallaan tiedotteella Iccrea Bancaa maksamaan yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavan rahoitusosuuden, joka oli vahvistettu yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) päätöksellä 15.4.2016. Italian keskuspankki oikaisi 27.5.2016 laatimallaan tiedotteella viimeksi mainitun rahoitusosuuden määrää 20.5.2016 tehdyn yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen mukaisesti.
- 22 Iccrea Banca nosti kanteen näistä Italian keskuspankin päätöksistä ja tiedotteista ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa. Kanteessa on vaadittu myös asianmukaisen laskutavan vahvistamista niitä summia varten, jotka Iccrea Bancan on todellisuudessa maksettava, ja sellaisten summien palauttamista, jotka se katsoo maksaneensa perusteettomasti.
- 23 Kanteessaan Iccrea Banca on vedonnut asiallisesti siihen, että Italian keskuspankki on perustanut näkemyksensä virheelliseen tulkintaan delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdasta. Iccrea Banca väittää Italian keskuspankin ottaneen huomioon pääasiassa kyseessä olevia rahoitusosuuksia laskiessaan osuuskuntamuotoisten luottolaitosten ja Iccrea Bancan välisiin suhteisiin liittyvät velat, vaikka ne olisi pitänyt jättää tämän laskutoimituksen ulkopuolelle soveltamalla analogisesti delegoidun asetuksen 2015/63 niitä säännöksiä, jotka koskevat konserninsisäisiä velkoja tai edistämislainaooperaatioita suorittavia laitoksia. Tämä tulkinta on Iccrea Bancan mukaan johtanut myös siihen, ettei Italian keskuspankki ole toimittaessaan tietoja yhteiselle kriisinratkaisuneuvostolle tuonut esiin sen integroidun järjestelmän erityispiirteitä, jossa Iccrea Banca toimii, ja aiheuttanut näin yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavan rahoitusosuuden laskemisessa tehdyn virheen.
- 24 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on hylännyt Italian keskuspankin esittämän väitteen toimivallan puuttumisesta niiden vaatimusten osalta, jotka koskevat yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavista rahoitusosuuksista toteutettuja Italian keskuspankin toimia. Se on perustanut toimivaltansa lausua näistä siihen, että Italian keskuspankki ei toimi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston ja luottolaitosten välillä pelkkänä välikätenä. Se katsoo, että Italian keskuspankilla on unionin lainsäätäjän tekemien valintojen mukaisesti aktiivinen ja ratkaiseva rooli sekä näiden rahoitusosuuksien suuruutta määritettäessä että niitä perittäessä. Iccrea Bancalla voi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan olla tässä yhteydessä konkreettinen intressi siihen, että tiedot, jotka Italian keskuspankin on toimitettava yhteiselle kriisinratkaisuneuvostolle Iccrea Bancan maksettavaksi tulevan rahoitusosuuden laskemista varten, tutkitaan ja määritellään uudelleen.

- 25 Tässä tilanteessa Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazion alueellinen hallintotuomioistuin, Italia) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Estääkö [delegoidun asetuksen 2015/63] 5 artiklan 1 kohta, erityisesti sen a ja f alakohta, tulkittuina tästä [delegoidusta] asetuksesta, direktiivistä 2014/59, asetuksesta N:o 806/2014 ja SEUT 120 artiklasta johdettavien periaatteiden valossa, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 21 artiklassa tarkoitetun yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, syrjintäkiellon periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen sekä kahdenkertaisen perinnän kiellon perusteella konserninsisäisiä velkoja koskevan säännösten soveltamisen laskettaessa direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja rahoitusosuuksia silloinkin, kun kyseessä on ’de facto’ konserni, tai ainakin silloin, kun laitoksen ja samaan järjestelmään kuuluvien muiden pankkien välillä on sidonnaisuuksia?

Vai voidaanko sitä vastoin edelleen edellä mainittujen periaatteiden valossa soveltaa samassa 5 artiklassa tarkoitettua edistämislainoja koskevaa suosivaa kohtelua analogisesti myös velkoihin, joita ns. ’toisen tason’ pankilla on (osuuskunnan muodossa toimivien luottolaitosten) järjestelmään kuuluville muille pankeille, vai pitäisikö laitoksen viimeksi mainitun ominaisuuden – eli sen, että laitos toimii käytännössä keskuslaitoksena toisiinsa sidoksissa olevien pienten pankkien muodostamassa ryhmässä myös näiden suhteissa EKP:hen ja rahoitusmarkkinoihin – voimassa olevan lainsäädännön perusteella joka tapauksessa johtaa joihinkin korjauksiin esityksessä, jonka kansallinen kriisinratkaisuviranomainen antaa rahoitustiedoista [unionin] toimielimille, ja niiden rahoitusosuuksien määrittämisessä, jotka laitoksen on suoritettava kriisinratkaisurahastoon todellisten velkojensa ja konkreettisen riskiprofilinsa perusteella?”

Ennakkoratkaisupyyntöön tutkittavaksi ottaminen

- 26 Italian hallitus katsoo, että ennakkoratkaisupyyntö on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta siitä syystä, ettei siitä tehdyssä päätöksessä ole tuotu esiin tosiseikkoja, jotka selittäisivät syyt siihen, minkä vuoksi Iccrea Banca voitaisiin pitää ryhmän johtavana tai edistämislainoja myöntävänä toimijana sovellettavassa unionin lainsäädännössä tarkoitettulla tavalla. Komissio puolestaan katsoo, että pyyntö on jätettävä tutkimatta vain siltä osin kuin se koskee yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavia rahoitusosuuksia.
- 27 On muistettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisessä yhteistyössä tarve kansalliselle tuomioistuimelle hyödylliseen unionin oikeuden tulkintaan edellyttää, että kansallinen tuomioistuin noudattaa tunnollisesti niitä ennakkoratkaisupyyntöön sisältöä koskevia vaatimuksia, jotka on mainittu nimenomaisesti unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artiklassa (tuomio 19.4.2018, Consorzio Italian Management ja Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 28 Kuten työjärjestyksen 94 artiklan a alakohdassa todetaan, ennakkoratkaisupyyntöön esittämisestä tehdyssä päätöksessä on näin ehdottomasti oltava yhteenveto muun muassa asiaa koskevista tosiseikoista, siten kuin ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on ne todennut, tai ainakin selostus niistä tosiseikoista, joihin kysymykset perustuvat, (ks. vastaavasti tuomio 19.4.2018, Consorzio Italian Management ja Catania Multiservizi, C-152/17, EU:C:2018:264, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 29 Käsiteltävässä ennakkoratkaisupyyntöä on esitetyn kysymyksen ja sen merkityksen ymmärtämisen kannalta riittävät tiedot tosiseikoista. Pyyntöä on tehty erityisesti selkoa suhteista, jotka sitovat Iccrea Bancan joukkoon osuuskuntamuotoisia luottolaitoksia ja jotka ovat olleet syynä siihen, että kyseinen kansallinen tuomioistuin on pyytänyt ennakkoratkaisua unionin tuomioistuimelta.

- 30 Mitä tulee Italian hallituksen lausumiin, joilla se on pyrkinyt osoittamaan, että mainitulla päätöksellä esiin tuodut tiedot eivät kelpaa osoitukseksi siitä, että Iccrea Banca täyttää tiettyjen velkojen sivuuttamisedellytykset, joista säädetään delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdassa, on todettava, että niiden arviointi liittyy erottamattomasti ennakkoratkaisupyyntöön annettavaan vastaukseen, minkä vuoksi nämä tiedot eivät voi myöskään johtaa pyynnön tutkimatta jättämiseen (ks. analogisesti tuomio 17.1.2019, KPMG Baltics, C-639/17, EU:C:2019:31, 11 kohta).
- 31 Komissio väittää puolestaan, että vain unionin tuomioistuimilla on toimivalta lausua yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien rahoitusosuuksien laskennassa noudatettavista menetelmistä ja että ennakkoratkaisupyyntö pitäisi jättää osittain tutkimatta 9.3.1994 annettuun tuomioon TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) perustuvan oikeuskäytännön mukaisesti, koska Iccrea Banca ei ole riittävän ajoissa nostanut kumoamiskannetta yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksistä, jotka koskevat vuodelta 2016 etukäteen suoritettavaa rahoitusosuutta, joka sen piti maksaa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon.
- 32 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 267 artiklassa käyttöön otetussa unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisessä yhteistyössä yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos siis esitetyt kysymykset koskevat unionin oikeuden tulkintaa, unionin tuomioistuimella on lähtökohtaisesti velvollisuus vastata niihin (tuomio 4.12.2018, Minister for Justice and Equality ja Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 33 Ennakkoratkaisukysymystä, jossa pyydetään tulkintaratkaisua, ei kuitenkaan voida ottaa tutkittavaksi, jos käy ilmi, että sillä tähdätään vain siihen, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi lausua kysymyksestä, jonka tutkiminen ei unionin oikeuden mukaan kuulu kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan.
- 34 Tämän osalta on todettava, että vaikka esitetty kysymys koskee delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan tulkintaa muun muassa direktiivin 2014/59 eli sellaisen säädöksen kannalta, jossa vahvistetaan mainitun delegoidun asetuksen tavoin tietyt kansallisiin kriisinratkaisurahastoihin ja yhteiseen kriisinratkaisurahastoon maksettavien rahoitusosuuksien laskemista koskevat säännöt, kysymyksessä viitataan myös asetukseen N:o 806/2014, jossa vahvistetaan yksinomaan yhteistä kriisinratkaisumekanismia – johon yhteinen kriisinratkaisurahasto kuuluu – koskevat säännöt. Lisäksi kysymys koskee osaksi myös sitä, millä tavalla kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen on esitettävä rahoitusta koskevat tiedot unionin toimielimille.
- 35 Kysymyksessä on siis näkökohtia, jotka koskevat nimenomaisesti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista.
- 36 Ennakkoratkaisupyyntöön mukaan tässä laskutoimituksessa sovellettavien sääntöjen tulkintaa pidetään tarpeellisena siksi, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voisi lausua tarkemmin siitä, millä tavalla Italian keskuspankin olisi pitänyt osallistua yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrittämis- ja perimismenettelyyn. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo näin joutuvansa lausumaan tästä osallistumisesta yhtäältä sen menettelyvaiheen osalta, joka edelsi näiden rahoitusosuuksien laskemista koskevien yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten tekemistä, ja määrittämään tässä yhteydessä muun muassa, mitkä ovat ne tiedot, jotka Italian keskuspankin olisi pitänyt toimittaa yhteiselle kriisinratkaisuneuvostolle, ja toisaalta sen menettelyvaiheen osalta, joka seurasi näiden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten tekemistä ja joka koskee rahoitusosuuksien perimistä, koska unionin tuomioistuimen vastaus esitettyyn kysymykseen saattaa tapauksen mukaan johtaa niiden päätösten toteamiseen pätemättömiksi, jotka Italian keskuspankki on tehnyt näiden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten johdosta.

- 37 Todettakoon ensimmäiseksi ennakkoratkaisupyyntöni niistä näkökohdista, joilla on tähdätty siihen, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voisi lausua Italian keskuspankin toimista siinä menettelyvaiheessa, joka edelsi yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista koskevien yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten tekemistä, että SEUT 263 artiklassa myönnetään Euroopan unionin tuomioistuimelle yksinomainen toimivalta valvoa unionin toimielinten ja elinten, joihin yhteinen kriisinratkaisuneuvosto kuuluu, toimien laillisuutta (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 42 kohta).
- 38 Se, että kansalliset viranomaiset mahdollisesti osallistuvat menettelyyn, jonka päätteeksi toteutetaan tällaisia toimia, ei voi saattaa kyseenalaiseksi sitä, että ne on katsottava unionin toimiksi, kun kansallisten viranomaisten toimet ovat välivaihe menettelyssä, jossa unionin toimielin tai elin käyttää yksin lopullista päätösvaltaa ilman, että kansallisten viranomaisten toteuttamat valmistelevat toimet tai ehdotukset sitoisivat sitä (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 43 kohta).
- 39 Tällaisessa tapauksessa, jossa unionin oikeudessa annetaan yksinomainen päätösvalta unionin toimielimelle tai elimelle, on näet unionin tuomioistuimen asiana lausua sen yksinomaisen toimivaltansa nojalla, joka sillä on SEUT 263 artiklan perusteella valvoessaan unionin toimien laillisuutta, kyseessä olevan unionin toimielimen tai elimen toteuttaman lopullisen päätöksen laillisuudesta ja tutkia asianosaisten tehokkaan oikeussuojan takaamiseksi mahdolliset virheet, jotka rasittavat kansallisten viranomaisten toteuttamia valmistelevia toimia tai ehdotuksia ja jotka voivat vaikuttaa tämän lopullisen päätöksen pätevytyteen (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 44 kohta).
- 40 Lisäksi SEUT 263 artiklasta seuraa, luettuna SEU 4 artiklan 3 kohtaan kirjatun sen periaatteen valossa, joka koskee vilpittömää yhteistyötä unionin ja jäsenvaltioiden välillä, että kansallisten viranomaisten tämän tuomion edellisissä kohdissa tarkoitetun kaltaisen menettelyn puitteissa toteuttamat toimet eivät voi kuulua jäsenvaltioiden tuomioistuinten harjoittaman valvonnan piiriin (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 47 kohta).
- 41 Unionin tuomioistuin on jo todennut tämän osalta, että kun unionin lainsäätäjä valitsee sellaisen hallinnollisen menettelyn käyttämisen, jonka mukaan kansalliset viranomaiset toteuttavat toimia, joilla valmistellaan unionin toimielimen lopullista päätöstä, jolla on oikeusvaikutuksia ja joka voi olla henkilölle vastainen, lainsäätäjän tarkoituksena on luoda tämän toimielimen ja näiden kansallisten viranomaisten välille erityinen yhteistyömenettely, joka perustuu unionin toimielimen yksinomaiseen päätösvaltaan (ks. tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 48 kohta).
- 42 Tällaisen päätöksentekomenettelyn tehokkuus edellyttää kuitenkin välttämättä yhtä ainoaa tuomioistuinvalvontaa, jota vain unionin tuomioistuimet harjoittavat ja jota harjoitetaan vasta sen jälkeen, kun on tehty unionin toimielimen päätös, jolla hallinnollinen menettely päätetään ja joka yksin voi aiheuttaa sitovia oikeusvaikutuksia, jotka vaikuttavat kantajan etuihin muuttamalla selvästi hänen oikeusasemaansa (tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 49 kohta).
- 43 Todettakoon erityisesti niistä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten toimista, jotka on toteutettu ennen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, että rahoitusosuudet lasketaan ja peritään asetuksella N:o 806/2014 ja täytäntöönpanoasetuksella 2015/81 käyttöön otetussa menettelyssä.
- 44 Asetuksen N:o 806/2014 54 artiklan 1 kohdassa säädetään, että yhteinen kriisinratkaisuneuvosto tekee johdon istunnossaan kaikki päätökset tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä.

- 45 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 4 artiklan mukaan on yksinomaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä laskea EKP:tä tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa kunakin vuonna kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten yksilölliset ennakolliset vakausmaksut.
- 46 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 6 artiklassa säädetään lisäksi, että niiden tietojen kerääminen, joita näiden vakausmaksujen laskeminen edellyttää, tapahtuu yhteisen kriisinratkaisuneuvoston vahvistamilla lomakkeilla ja kaavioilla, jotka asianomaiset laitokset ovat täyttäneet.
- 47 Nämä seikat huomioon ottaen on todettava, että yhteinen kriisinratkaisuneuvosto käyttää yhteisen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskennassa yksin lopullista päätösvaltaa ja että kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten osuus rajoittuu, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 40 ja 41 kohdassa todennut, vain yhteisen kriisinratkaisuneuvoston operatiiviseen tukeen. Vaikka yhteinen kriisinratkaisuneuvosto voi kuulla näitä viranomaisia voidakseen helpommin määrittää tietyn laitoksen maksettavaksi tulevan etukäteen suoritettavan rahoitusosuuden ja vaikka viranomaisten on joka tapauksessa toimittava tätä varten yhteistyössä yhteisen kriisinratkaisuneuvoston kanssa, arvioinnit, joita ne saattavat tietystä tilanteesta tehdä jonkin laitoksen tilanteesta, eivät millään tavoin sido yhteistä kriisinratkaisuneuvostoa.
- 48 Unionin tuomioistuimella on näin ollen yksin toimivalta arvioida, kun tutkitaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston sellaisen päätöksen lainmukaisuutta, jolla vahvistetaan tietyn laitoksen maksettavaksi tulevan, yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavan yksilöllisen rahoitusosuuden suuruus, sitä, rasittaako kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen tällaisen päätöksen valmistelemiseksi toteuttamaa toimenpidettä virhe, joka voi vaikuttaa kyseiseen yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätökseen, eikä kansallinen tuomioistuin voi tutkia tällaisen kansallisen toimenpiteen laillisuutta (ks. analogisesti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 57 kohta).
- 49 Tätä päätelmää ei voida asettaa kyseenalaiseksi asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 120 perustelukappaleeseen otetulla täsmennyksellä, jonka mukaan kansallisilla oikeusviranomaisilla olisi oltava toimivalta tutkia jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten niille tällä asetuksella annettuja valtuuksia käyttäessään antamien päätösten laillisuus.
- 50 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 54 kohdassa todennut, tämä täsmennys on näet ymmärrettävä sen primaarioikeuteen perustuvan tuomioistuinten toimivallan jaon kannalta tarkasteltuna, johon tässä perustelukappaleessa viitataan mainitsemalla unionin tuomioistuimen yksinomainen toimivalta tutkia yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten laillisuus, siten, että se kohdistuu ainoastaan niihin kansallisiin toimiin, jotka on toteutettu menettelyssä, jota varten tässä asetuksessa on myönnetty kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille oma itsenäinen päätösvalta.
- 51 Kansallinen tuomioistuin ei myöskään voi pätevästi antaa kansalliselle kriisinratkaisuviranomaiselle määräystä siitä, millä tavalla se voi osallistua yhteisen kriisinratkaisuneuvoston sen päätöksen valmisteluun, joka koskee yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista.
- 52 Tämän osalta on muistettava, että koska tällaiset yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätökset on keskitettävä yhteen ainoaan tuomioistuinvalvontaan, merkitystä ei ole sillä, millaisia kansallisia oikeuskeinoja on käytetty kansallisten viranomaisten tekemien valmistelevien toimenpiteiden saattamiseksi jäsenvaltion tuomioistuimen valvonnan alaiseksi, eikä sillä, minkä luonteisia ovat ne vaatimukset tai perusteet, jotka tässä tarkoituksessa on esitetty (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 51 kohta).

- 53 Se, että kansallinen tuomioistuin voisi määräyksellään velvoittaa kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen toimimaan tietyllä tavalla, kun tämä osallistuu valmistelevasti yhteisen kriisinratkaisuneuvoston sellaisen päätöksen tekemiseen, joka koskee yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, loukkaisi tätä yhteen ainoaan tuomioistuINVALVONTAAN keskittämisen periaatetta luomalla riskin siitä, että kyseinen kansallinen tuomioistuin ja unionin tuomioistuimet – jotka saattaisivat jälkikäteen joutua arvioimaan liitännäisenä kysymyksenä tämän osallistumisen lainmukaisuutta tutkiessaan mahdollista kumoamiskannetta, joka olisi nostettu SEUT 263 artiklan perusteella tästä yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä – tekisivät samassa menettelyssä erilaisia arviointoja (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2018, Berlusconi ja Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, 50 kohta).
- 54 Unionin oikeus muodostuu siis esteeksi sille, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin lausuisi siitä, onko Italian keskuspankin osallistuminen menettelyvaiheeseen, joka edeltää niiden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten tekemistä, jotka koskevat yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, ollut lainmukainen.
- 55 Toiseksi niiden ennakkoratkaisupyyntönsä esiin tuotujen näkökohtien osalta, joilla tähdätään siihen, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voisi lausua Italian keskuspankin osallistumisesta menettelyvaiheeseen, joka seuraa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista koskevien yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten tekemistä, on todettava, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan mukaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätökset, joissa lasketaan ennakkolliset vakausmaksut, jotka niiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten on suoritettava yhteiseen kriisinratkaisurahastoon, annetaan tiedoksi kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiselle, jonka on tämän jälkeen ilmoitettava kullekin tällaiselle laitokselle sen maksettavaksi tulevan vakausmaksun laskemisesta tehty yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätös.
- 56 Kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen on myös perittävä asetuksen N:o 806/2014 67 artiklan 4 kohdan mukaisesti yhteisen kriisinratkaisuneuvoston vahvistamat rahoitusosuudet kyseisiltä laitoksilta.
- 57 Edellä todetusta seuraa, että sen jälkeen kun yhteinen kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt päätöksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemisesta, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten tehtäväksi jää vain tämän päätöksen tiedoksiantaminen ja täytäntöönpano.
- 58 Tässä yhteydessä – kun muistetaan edellä 44 ja 45 kohdassa mainitut yhteisen kriisinratkaisuneuvoston omat itsenäiset toimivaltuudet – kyseisillä kansallisilla viranomaisilla ei ole valtaa tutkia yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tekemiä laskelmia uudelleen muuttaakseen rahoitusosuuksien suuruutta, eivätkä ne näin voi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen tekemisen jälkeen tässä tarkoituksessa arvioida uudelleen tietyn laitoksen riskialttiutta.
- 59 Vastaavasti, jos kansallinen tuomioistuin voisi kumota, kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ajatellut tehdä, kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen tiedoksiannon yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksestä, joka koskee tietyn laitoksen maksettavaksi tulevan yhteisen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavan rahoitusosuuden laskemista, sillä perusteella, että laskutoimituksen perustana oleva laitoksen riskialttiuden arviointi on virheellinen, kansallinen tuomioistuin kyseenalaistaisi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tekemän arvioinnin ja näin lopulta estäisi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston kyseisen päätöksen täytäntöönpanon Italiassa.
- 60 Kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ja kansalliset tuomioistuimet, jotka valvovat niiden toimintaa, eivät voi pätevästi tehdä päätöksiä, jotka olisivat ristiriidassa niiden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten kanssa, jotka koskevat yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, ja jotka tekisivät yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätökset käytännössä tehottomiksi estämällä kyseisten rahoitusosuuksien perimisen (ks. analogisesti tuomio

14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 52 kohta; tuomio 20.11.2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, 66 kohta ja tuomio 6.11.2012, Otis ym., C-199/11, EU:C:2012:684, 50 ja 51 kohta).

- 61 Jos kuitenkin kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevan riita-asian ratkaisu riippuu yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen pätevyydestä, kansallinen tuomioistuin voi lähtökohtaisesti pyytää unionin tuomioistuimelta ennakkoratkaisua kysymykseen tällaisen päätöksen pätevyydestä (ks. analogisesti tuomio 14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 57 kohta ja tuomio 20.11.2008, Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, 68 kohta).
- 62 Tämän osalta on todettava, että vaikka tietyt ennakkoratkaisukysymyksessä esiin tuodut näkökohdat koskevat nimenomaisesti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei ole esittänyt unionin tuomioistuimelle kysymystä niiden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten pätevyydestä, jotka koskevat näiden vuodelta 2016 etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista. Lisäksi ennakkoratkaisupyyntöä käy ilmi, ettei Iccrea Banca ollut ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vedonnut näiden päätösten pätemättömyyteen eikä kyseinen tuomioistuin ilmaissut millään tavoin epäilleensä niiden pätevyyttä.
- 63 On joka tapauksessa muistettava, että yksityinen voi vedota kansallisessa tuomioistuimessa nostamansa kanteen yhteydessä itseään koskevan kansallisen päätöksen perustana olevaan unionin toimeen sisältyvien säännösten pätemättömyyteen ainoastaan silloin, kun tämä yksityinen on myös nostanut asetetuissa määräajoissa kumoamiskanteen tästä päätöksestä SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla tai ei ole tehnyt niin siksi, että sillä ei ollut täysin selvää oikeutta nostaa tällaista kannetta (tuomio 25.7.2018, Georgsmarienhütte ym., C-135/16, EU:C:2018:582, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 64 Luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla nostaman sellaisen kanteen tutkittavaksi ottaminen, joka koskee toimea, jota ei ole osoitettu tällaiselle henkilölle, edellyttää muun muassa, että toimi koskee sitä suoraan ja erikseen (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2018, European Union Copper Task Force v. komissio, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 65 Vaikka tässä tapauksessa yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätökset yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavista rahoitusosuuksista vuodelta 2016 on täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti osoitettu Italian keskuspankille, ne koskivat täysin selvästi Iccrea Bancaa suoraan ja erikseen.
- 66 On näet yhtäältä muistettava unionin tuomioistuimen vakiintunut oikeuskäytäntö, jonka mukaan edellytyksen, jonka mukaan kanteen kohteena olevan päätöksen on koskettava luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, ehtona on kahden kumulatiivisen edellytyksen täyttyminen, eli ensinnäkin, että riidanalaisella toimenpiteellä on välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan, ja toiseksi, ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen täytäntöönpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin täytäntöönpano on luonteeltaan puhtaasti automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42 kohta ja tuomio 5.11.2019, EKP v. Trasta Komerbanka ym., C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923, 103 kohta).
- 67 Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksillä, jotka koskevat vuodelta 2016 yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, on välittömiä vaikutuksia Iccrea Bancan oikeusasemaan siltä osin kuin niissä vahvistetaan sen maksettavaksi tuleva yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavan rahoitusosuuden suuruus. Päätöksissä ei

myöskään jätetä lainkaan harkintavaltaa Italian keskuspankille – kuten edellä 55–58 kohdassa on todettu – jonka on perittävä Iccrea Bancalta rahoitusosuus, joka on näissä päätöksissä tämän laitoksen osalta vahvistetun summan suuruinen, eikä Italian keskuspankilla siis ole valtuutta muuttaa sitä.

- 68 Toisaalta muut kuin ne, joille päätös on osoitettu, voivat väittää, että se koskee niitä erikseen, ainoastaan silloin, kun se vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan näin ollen yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (tuomio 25.7.2018, Georgsmarienhütte ym., C-135/16, EU:C:2018:582, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 69 Iccrea Bancan osalta tilanne on tässä tapauksessa juuri tämä, sillä se mainitaan nimeltä yhteisen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemisesta tehtyjen yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten liitteessä.
- 70 Edellä 63 kohdassa mainitun periaatteen mukaan Iccrea Banca olisi siis voinut vedota kansallisessa tuomioistuimessa yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen vuodelta 2016 suoritettavien maksuosuuksien laskemisesta tehtyjen yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätösten lainvastaisuuteen vain, jos se olisi myös nostanut asetetuissa määräajoissa kumoamiskanteen näistä päätöksistä SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla.
- 71 Unionin yleisen tuomioistuimen 19.11.2018 antamassa, lainvoimaiseksi tullessa määräyksessä Iccrea Banca v. komissio ja yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (T-494/17, EU:T:2018:804) todetaan, että Italian keskuspankki oli antanut 3.5.2016 Iccrea Bancalle tiedoksi yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 suoritettavan ennakollisen vakaussuorituksen suuruuden yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tekemän laskelman mukaisena ja että Iccrea Banca oli nostanut kumoamiskanteen yhteisen kriisinratkaisuneuvoston 15.4.2016 tekemästä päätöksestä liian myöhään.
- 72 Mitä tulee yhteisen kriisinratkaisuneuvoston 20.5.2016 tekemään päätökseen, Iccrea Banca ei voi vedota sen pätemättömyyteen kansallisessa tuomioistuimessa, koska se ei ole nostanut kumoamiskannetta tästä päätöksestä unionin yleisessä tuomioistuimessa (ks. vastaavasti tuomio 25.7.2018, Georgsmarienhütte ym., C-135/16, EU:C:2018:582, 43 kohta).
- 73 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä ei edellä todetun perusteella ole käsiteltävässä pääasiassa arvioida sitä, ovatko Italian keskuspankin päätökset niiden sääntöjen mukaisia, joissa säädetään yhteiseen kriisinratkaisurahastoon etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien laskemisesta, koska tämä kansallinen tuomioistuin ei unionin oikeuden mukaan voi lausua niistä Italian keskuspankin toimista, joilla tätä laskutoimitusta on valmisteltu, eikä estää sen rahoitusosuuden perimistä Iccrea Bancalta, jonka suuruus on määritetty sellaisilla yhteisen kriisinratkaisuneuvoston toimilla, joiden pätemättömyyttä ei ole osoitettu.
- 74 Näin ollen on todettava, että kysymyksessä esiintuodut ne näkökohdat, jotka koskevat nimenomaisesti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien rahoitusosuuksien laskemista, on jätettävä tutkimatta.
- 75 Ennakkoratkaisukysymys on sitä vastoin tutkittava siltä osin kuin se kohdistuu Italian kriisinratkaisurahastoon suoritettavien tavanomaisten, ylimääräisten ja täydentävien rahoitusosuuksien laskemiseen.

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 76 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään vastauksen asiallisesti siihen, onko direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a ja f alakohtaa tulkittava siten, että ryhmässä, jonka toisen tason pankki muodostaa yhdessä sellaisten

osuuskuntamuotoisten pankkien kanssa, joille se tarjoaa erilaisia palveluja, tämän toisen tason pankin ja mainittujen ryhmän jäsenten välisistä liiketoimista syntyneet velat sivuutetaan mainitussa direktiivin kohdassa tarkoitettuja kansalliseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia rahoitusosuuksia laskettaessa.

- 77 Direktiivin 2014/59 102 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rahoitusjärjestelyissä käytettävissä olevat varat ovat viimeistään 31.12.2024 vähintään 1 prosentti kaikkien niiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä.
- 78 Direktiivin 2014/59 103 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan tämän tavoitetasoin saavuttamiseksi jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että kultakin sen alueella toimiluvan saaneelta laitokselta peritään rahoitusosuus, joka on sama kuin sen velkojen määrä (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (poislukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.
- 79 Direktiivin 2014/51 103 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään edelleen, että tällaiset rahoitusosuudet on mukautettava laitosten riskiprofiilin perusteella.
- 80 Direktiivin 2014/51 103 artiklan 7 kohdan mukaan tätä laitoksen riskiprofiilin mukaisesti suoritettavan rahoitusosuuksien mukauttamisen käsitettä voidaan tarkentaa komission delegoiduilla säädöksillä, joissa on otettava huomioon mainitussa kohdassa luetellut seikat.
- 81 Komissio on käyttänyt tätä toimivaltuutta delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklassa, jossa säädetään otsikolla ”Vuotuisen perusrahoitusosuuden riskikorjaus” tiettyjen velkojen sivuuttamisesta direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja rahoitusosuuksia laskettaessa.
- 82 Ensiksi on huomattava, että delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että pois on jätettävä sellaisista liiketoimista johtuvat konserninsisäiset velat, jotka laitos toteuttaa samaan konserniin kuuluvan laitoksen kanssa, tiettyjen lisäedellytysten täytyessä.
- 83 Jo säännöksen sanamuodosta seuraa, että sitä voidaan soveltaa vain samaan konserniin kuuluvien kahden laitoksen välisiin liiketoimiin.
- 84 Vaikkei delegoidussa asetuksessa 2015/63 määritellä suoranaisesti ”konsernin” käsitettä, sen 3 artiklassa säädetään, että asetusta sovellettaessa sovelletaan direktiivissä 2014/59 muotoiltuja määritelmiä.
- 85 Konsernin käsite on määritelty direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 26 alakohdassa siten, että sillä tarkoitetaan ”emoyritystä ja sen tytäryrityksiä”. Nämä käsitteet on puolestaan määritelty direktiivin 2 artiklan 1 kohdan 5 ja 6 alakohdassa viittauksella asetuksen N:o 575/2013 4 artiklaan, jossa puolestaan viitataan direktiivin 83/349 1 ja 2 artiklaan, joita direktiivin 2013/34 22 artiklan 1–5 kohta asiallisesti vastaavat.
- 86 Näiden määritelmien mukaan emoyritys–tytäryritys-suhde edellyttää tietynlaista valta-asemaa, joka muodostuu siitä, että emoyrityksellä on äänen enemmistö tytäryrityksessään tai oikeus nimittää tai erottaa tietyt tytäryrityksen johdon jäsenet tai että se käyttää määräävää vaikutusvaltaa tytäryrityksessä.
- 87 Tällaisen suhteen olemassaoloa ei siis voida osoittaa liikesuhteilla, jotka ilmentävät useamman laitoksen kumppanuutta, ilman että jollakin näistä on määräysvalta muissa siihen ryhmään kuuluvissa laitoksissa, jonka se muodostaa yhdessä näiden kanssa.
- 88 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kuvaaman kaltaisten laitosten välisten suhteiden, jotka sitovat toisen tason pankin sen yhteistyökumppaneihin ja jotka muodostuvat tämän pankin näille muille tarjoamista erilaisista palveluista, ei näin ollen voida katsoa osoittavan, että kyse on konsernista, jossa voisi olla delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja konserninsisäisiä velkoja.

- 89 Toiseksi on huomattava, että delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan f alakohdassa mainitaan tietyt velat, ”kun on kyse edistämislainaoperaatioita suorittavista laitoksista”.
- 90 Edistämislainan käsite määritellään delegoidun asetuksen 2015/63 3 artiklan 28 alakohdassa edistämispankin myöntämäksi tai välittäjälaitoksen välityksellä myönnettyksi lainaksi, jonka myöntäminen ei perustu kilpailuun eikä voiton tavoitteluun ja jolla edistetään keskus- tai aluehallinnon asettamia yleistä etua koskevia tavoitteita.
- 91 Koska nämä kriteerit kohdistuvat sekä erityisiin toiminnan harjoittamisedellytyksiin että tietynlaisten ennalta määriteltujen päämäärien tavoitteluun, vain se, että osuuskuntamuotoiset pankit kuuluvat pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen ryhmään, ei riitä perusteeksi sille, että tällaiseen ryhmään kuuluva toisen tason pankki voitaisiin katsoa laitokseksi, joka suorittaa edistämislainaoperaatioita, mikä riittää sulkemaan pois sen, että osa sen veloista täyttäisi delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan f kohdassa säädetty edellytykset.
- 92 Kolmanneksi, vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a ja f alakohtaa on tulkittava siten, että niitä voidaan soveltaa sen tarkoittaman kaltaisiin tilanteisiin verrattavissa oleviin tilanteisiin, vaikkeivät ne täytäkään kaikkia näissä säännöksissä säädettyjä edellytyksiä, on todettava, että tällainen tulkinta on ristiriidassa mainittujen säännösten sanamuodon kanssa.
- 93 Delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdassa ei anneta toimivaltaisille viranomaisille valtaa harkintansa mukaan sivuuttaa tiettyjä velkoja direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen rahoitusosuuksien riskimukautusten nojalla vaan päinvastoin luetellaan yksityiskohtaisesti edellytykset, joiden vallitessa velka on sivuutettava.
- 94 Sitä, että delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan tällainen tulkinta voisi johtaa siihen, että tietyt velat otettaisiin laskutoimituksessa huomioon kahteen kertaan, ei voida käyttää perusteena toisenlaisen kannan omaksumiselle, koska niin kuin delegoidun asetuksen johdanto-osan yhdeksännessä perustelukappaleessa on todettu, komission tarkoituksena ei ole ollut poistaa kaikkia tilanteita, joissa velat otetaan huomioon kahteen kertaan, vaan estää tämä vain, jos on olemassa riittävät takeet siitä, että konserninsisäiset luotot katetaan, kun konsernin taloudellinen tilanne heikkenee.
- 95 Vastaavasti yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, syrjintäkiellon periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen, joihin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on viitannut, huomioon ottamista ei voida käyttää perusteena muunlaiseen tulokseen päätymiselle, koska delegoidussa asetuksessa 2015/63 on säädetty erikseen sellaisista tilanteista, joilla on kyseessä olevista veloista aiheutuviin riskeihin liittyviä merkittäviä erityispiirteitä.
- 96 Esitettyyn kysymykseen on edellä todetun perusteella vastattava, että direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a ja f alakohtaa on tulkittava siten, että ryhmässä, jonka toisen tason pankki muodostaa yhdessä sellaisten osuuskuntamuotoisten pankkien kanssa, joille se tarjoaa erilaisia palveluja mutta joissa sillä ei ole määräysvaltaa, tämän toisen tason pankin ja mainittujen ryhmän jäsenten välisistä liiketoimista syntyneitä velkoja, jotka eivät kata lainoja, joiden myöntäminen ei perustu kilpailuun eikä voiton tavoitteluun ja joilla edistetään jäsenvaltion keskus- tai aluehallinnon asettamia yleistä etua koskevia tavoitteita, ei sivuuteta mainitussa direktiivin kohdassa tarkoitettuja kansalliseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia rahoitusosuuksia laskettaessa.

Oikeudenkäyntikulut

- 97 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 2 kohtaa ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 5 artiklan 1 kohdan a ja f alakohtaa on tulkittava siten, että ryhmässä, jonka toisen tason pankki muodostaa yhdessä sellaisten osuuskuntamuotoisten pankkien kanssa, joille se tarjoaa erilaisia palveluja mutta joissa sillä ei ole määräysvaltaa, tämän toisen tason pankin ja mainittujen ryhmän jäsenten välisistä liiketoimista syntyneitä velkoja, jotka eivät kata lainoja, joiden myöntäminen ei perustu kilpailuun eikä voiton tavoitteluun ja joilla edistetään jäsenvaltion keskus- tai aluehallinnon asettamia yleistä etua koskevia tavoitteita, ei sivuuteta mainitussa direktiivin kohdassa tarkoitettuja kansalliseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavia rahoitusosuuksia laskettaessa.

Allekirjoitukset